

Pokračovanie
bestsellera
Prislúbená

Zradená

Autorka obľúbenej série SELEKCIA
KIERA CASS

COO
BOO

Zradená

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

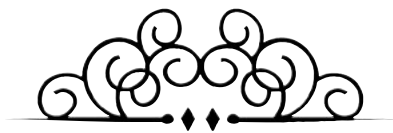
Kiera Cass

Zradená – e-kniha

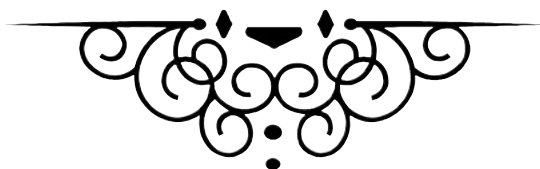
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Zradená

KIERA CASS

Z ANGLIČTINY PRELOŽILA IVANA CINGELOVÁ

COO
BOO

Tare, ktorá počúva moje príbehy pre tínedžerov, už odkedy sme boli tínedžerky. Slniečko moje, máme až priveľa súkromných vtipov, takže sem skrátka napíš svoj obľúbený:

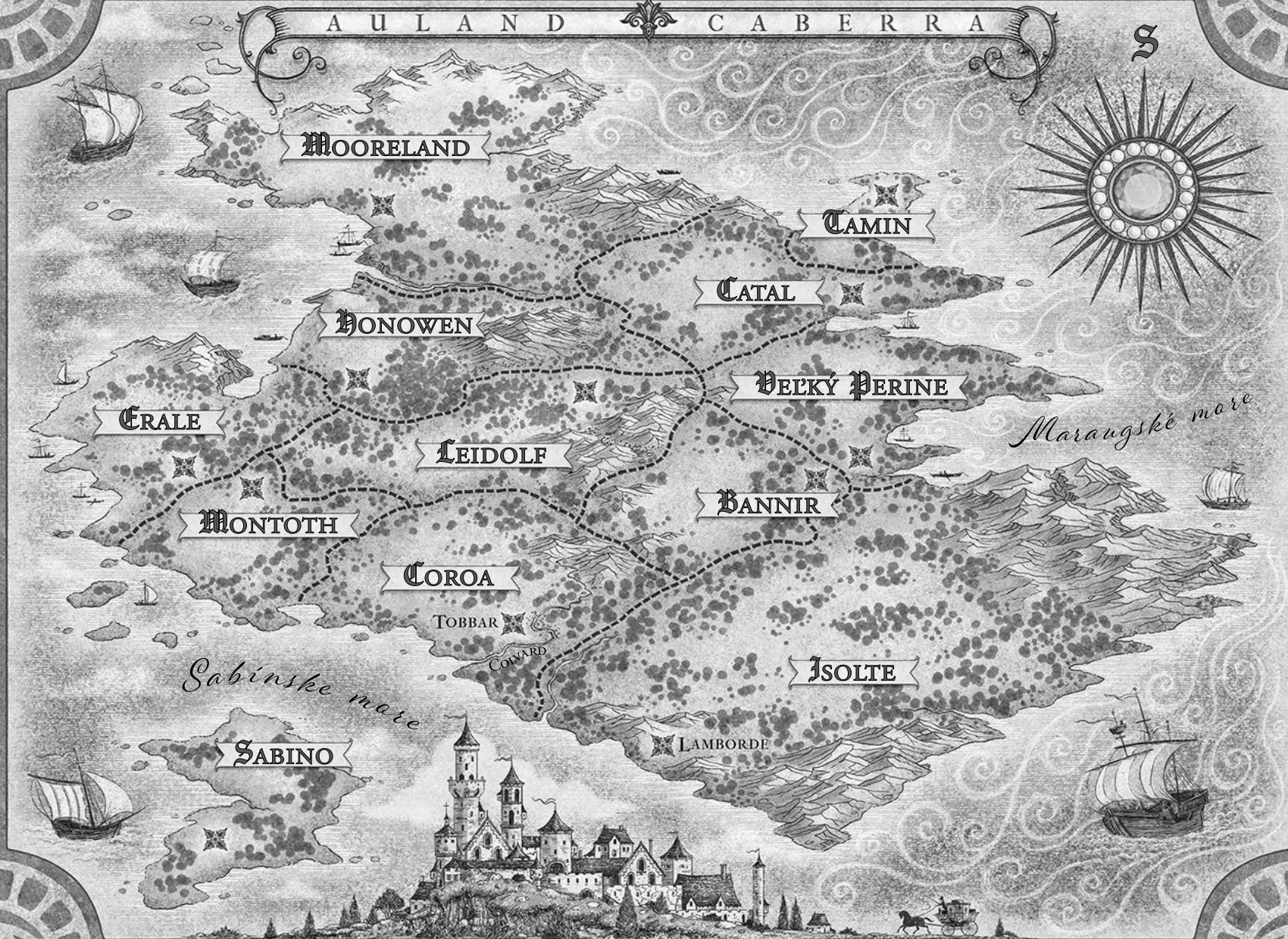
.....
.....

Haha! Akože, totálne!

A U L A N D C A B E R R A

S

MOORELAND

TAMIN

HONOWEN

CATAL

CRALE

VEKY PERINE

LEIDOLF

BANNIR

MONTOTH

CROA

ISOLTE

SABINO

LAMBORDE

TOBBAR

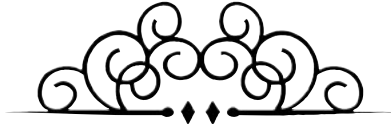
COWARD

Maraušké mare

Sabinske mare

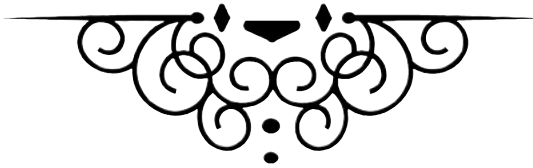

Z KRONÍK COROJSKÝCH DEJÍN

KNIHA PRVÁ

*A tak si my, Corojčania, ctíme zákony,
pretože ak porušíme jeden, porušíme ich všetky.*

JEDEN

Koč mieril vpred a ja som sa obzrela cez plece von zadným okienkom, akoby ma niekto prenasledoval. Pripomenula som si, že je to hlúpe – v Coroe neostal nikto, kto by za mnou šiel. Už nie.

Silas – môj manžel – bol mŕtvy, tak ako moji rodičia. Stále som mala pár priateľov na dvore, ale tí boli oveľa vernejší kráľovi Jamesonovi, najmä odkedy som ho opustila práve v tú noc, keď ma plánoval požiadať o ruku. A čo sa týkalo Jamesona... Zdalo sa, že mi môj útek s neurodzeným mužom – dokonca neurodzeným cudzincom – odpustil. Každopádne, moje miesto po kráľovom boku zaujala Delia Grace a ja som ho nechcela späť.

To boli všetci. A tí zvyšní, na ktorých mi záležalo, sedeli v koči pri mne. No i tak som vyzrela von.

„Väčšinu svojej dospelosti som robila to isté,“ prehodila moja svokra lady Eastoffová a položila mi ruku do lona. Scarlet, moja švagriná, spala na sedadle oproti nám. Aj v spánku zaujala polohu, akoby sa každú chvíľu mohla prebudiť. Pôsobila tak už od útoku.

Hneď pri bočnom okne držal stráž na koni v celej svojej hrdosťi a otravnosti Etan. Prechádzal pohľadom po riedkej hmle

a z toho, ako nakláňal hlavu, bolo zrejmé, že počúva, či nezačuje známky nebezpečenstva.

„Dúfam, že keď dorazíme do cieľa, budeme sa môcť všetci prestať obzerať,“ poznamenala som.

Lady Eastoffová – nie, už moja matka – prikývla a vážne pozrela na Scarlet. „Dúfam, že keď dorazíme k Northcottovcom, nájdeme spôsob, ako sa postaviť kráľovi Quintenovi. Potom sa to všetko skončí... tak alebo onak.“

Prehltla som a zamyslela sa nad fatálnosťou jej slov. Jedného dňa buď vyjdeme z paláca kráľa Quintena ako víťazi, alebo nevyjdeme vôbec.

Pri pohľade na svoju novú matku som stále nevychádzala z úžas, že dobrovoľne vstúpila do manželstva, ktoré ju tak tesne spojilo s takým nehanebným kráľom. No keď sme už boli pri tom, ja som nevedomky spravila to isté.

Eastoffovci boli potomkovia Jedrecka Veľkého, prvého z dlhej línie kráľov na isoltskom tróne. Súčasný isoltský panovník, kráľ Quinten, bol potomkom prvého Jedreckovho *syna*, nie jeho prvého *dietťaťa*. Eastoffovci boli potomkovia Jedreckovho tretieho syna. Len náš starý dobrý Etan – Northcott – sa mohol pýšiť rodokmeňom, ktorý sa tiahol k Jedreckovmu prvorodenému dieťaťu, dcére, pred ktorou uprednostnili chlapca.

Minulosť-neminulosť, Quinten odjakživa považoval všetkých Eastoffovcov a Northcottovcov za hrozbu pre svoju vládu, ktorú onedlho čaká koniec, pokiaľ sa zdravotný stav jeho syna náhle nezlepší.

Nerozumela som tomu.

Nerozumela som, prečo s toľkým odhodlaním vyháňal – nie, *vraždil* – mužov s kráľovskou krvou. Princ Hadrian nebol vyslovene húževnatý človek, a keď kráľ Quinten zomrie – tak ako všetci smrteľníci –, *niekto* bude musieť trón prevziať. Nedávalo

mi zmysel, že zabíjal všetkých, ktorí naň mali právoplatný nárok.

Vrátane Silasa.

A tu sme do toho vstupovali my, odhodlaní docieľiť, aby tí, ktorých sme stratili, nezomreli márne, a zároveň sme si až bolestivo uvedomovali, že sa nám to pravdepodobne nepodarí.

„Kto je to?“ Vŕzganie kolies prehlušilo príkre zvolanie. Koč v momente zastavil. Scarlet sa okamžite vystrela a zo sukni vytiahla malý nôž; netušila som, že ho tam skrýva.

„Vojaci,“ zamrmľal Etan. „Isoltskí.“ Potom hlasnejšie zavolať: „Príjemné popoludnie. Som Etan Northcott, vojak v službách jeho veličenstva...“

„Northcott? To si ty?“

Sledovala som, ako sa Etanova tvár zjemnila, oči sa mu prižmúrili. Zrazu pôsobil oveľa uvoľnenejšie.

„Colvin?“ zavolať. Odpoveď sa neozvala, takže som sa dovtipila, že sa trafil. „Sprevádzam svoju rodinu späť domov z Coroy. Určite si už počul o mojom strýkovi. Viedem domov jeho vdovu a dcéry.“

Nasledovala odmlka, pravdepodobne zo zmätku, ktorý tým vyvolal, a nato sa znova ozval vojak.

„Vdovu? Nechceš azda povedať, že lord Eastoffe je mŕtvý?“

Etanov kôň sa vzopol, ale Etan ho rýchlo upokojil. „Presne tak. Aj jeho synovia. Môj otec ma poveril, aby som priviedol zvyšok rodiny do bezpečia.“

Rozhostilo sa neprijemné ticho.

„Úprimnú sústrasť tvojej rodine. Necháme ťa prejsť, ale musíme vás skontrolovať. Protokol.“

„Áno, samozrejme,“ súhlasil Etan. „Chápem.“

Jeden vojak sa prišiel pozrieť na pasažierov a ďalší obišiel koč zvonka a nazrel pod konštrukciu. Podľa hlasu som spoznala, že

ten, čo hľadel na nás, bol muž, s ktorým sa rozprával Etan. „Lady Eastoffová,“ sklonil hlavu pred matkou, „je mi to nesmierne ľúto.“

„Ďakujeme za vaše slová. A za vaše služby,“ odvetila.

„Máte šťastie, dámy, že ste narazili na najlepší regiment v Isolte,“ povedal a vypol hrud'. „Na tejto ceste sa to zvyčajne hemží Corojčanmi. Ani nie pred dvoma týždňami vypálili pohraničnú dedinu. Nevie, čo by sa bolo stalo, keby ste narazili na nich.“

Prehltla som, sklopila zrak a potom obrátila pohľad späť k vojakovi. Okamžite pochopil, ako súvisí ďalšia dáma v rodine so smerom, z ktorého sme prichádzali. Zaostril na mňa a potom sa pozrel na Etana, aby mu to potvrdil.

„Vdova môjho bratranca Silasa,“ vysvetlil.

„Vojak pokrútil hlavou. „Nemôžem uveriť, že Silas je preč... alebo že sa oženil,“ dodal a pohľadom znova zastal na mne. Zdalo sa, akoby si v skutočnosti myslel, že nemôže uveriť, že sa oženil s Corojčankou.“

Nebol by jediný.

Jeho mierne odsudzujúci výraz zrazu pôsobil pobavene. „Nemám vám za zlé, že sa odtiaľ chcete dostať,“ povedal a zdvihol bradu na cestu za nami. „Veľmi sa o dianie v Coroe nezaujímam, ale nedalo sa nezachytiť, že sa váš kráľ zbláznil.“

„Vážne?“ spýtala sa Etan. „Akoby bol v prvom rade niekedy pri zmysloch.“

Vojak sa zasmial. „Presne. Ale očividne je ešte nevyspytateľnejší, odkedy ho odmietlo nejaké dievča. Povráva sa, že rozsekal jednu zo svojich najlepších lodí priamo na rieke, všetkým na očiach. Vraj si našiel nejaké nové dievča, ale nie je jej v žiadnom slova zmysle verný. Údajne ešte aj pred pár týždňami založil požiar na vlastnom hrade.“

„Na Kereskene som bol,“ podotkol Etan sucho. „Požiar by mu len pomohol.“

Len s vypätím všetkých síl som držala jazyk za zubami. Jameson by ani len v svojej najmenejšej chvíľke nezničil hrad Keresken, vrchol corojského umenia.

Jediná klebeta, ktorej pravdivosť by mi ublížila, bola tá, že sa Jameson stretáva s inými dievčatami poza chrbát Delie Grace. Myslela si, že konečne dosiahla svoje, no pritom sa tak veľmi mylila. Tá predstava sa mi ani trochu nepáčila.

Vojak sa na Etanovej dôvtipnej poznámke úsmešne zasmial, ale potom zväznel. „Povráva sa, že by nás mohol napadnúť, keďže je taký nevyspytateľný. Preto musíme kontrolovať koče, aj tie, ktorým veríme. Vyzerá to tak, že šialený kráľ Jameson by bol v tomto bode schopný čohokoľvek.“

Cítila som, že sa červenám, a hnevalo ma to. Nič z toho, samozrejme, nebola pravda. Jameson nebol šialený, neplánoval inváziu ani nič podobné... Ale podozrievavý výraz na mužovej tvári mi napovedal, že si mám nechať svoje myšlienky pre seba.

Matka mi upokojujúco položila ruku na koleno a prihovorila sa cez okno vojakovi. „Absolútne rozumieme a znova vám ďakujeme za vašu svedomitosť. Len čo budeme v bezpečí domova, určite sa za vás všetkých pomodlím.“

„Všetko v poriadku,“ zavola druhý vojak z opačnej strany koča.

„Samozrejme, že všetko v poriadku,“ odpovedal ten prvý hlasno. „Sú to Eastoffovci, ty tĺk.“ Pokrútil hlavou a odstúpil od koča. „Otvorte barikády!“ zakričal na ostatných. „Nechajte ich prejsť. Dávaj si na seba pozor, Northcott.“

Etan prikývol, no pre zmenu sa o svoje myšlienky nepodelil.

Keď sme dorazili na hranicu, videla som cez okno desiatky mužov. Niektorí nám úctivo salutovali, iní na nás len jednoducho vyvalovali oči. Bála som sa, že si ma niekto spojí s dievčatom, ktoré údajne dohnalo svojho kráľa do šialenstva, že budú požadovať, aby som vystúpila z koča a vrátila sa za ním.

Nikto to neurobil.

Vykročila som na túto cestu z vlastnej vôle. Viac než to – bežala som jej v ústrety. Ale vďaka tejto udalosti som si uvedomila, že som nielen prekračovala hranicu, ale aj vstupovala do nového sveta.

„K panstvu by to už mala byť pokojná jazda,“ povedal nám Etan, keď sme sa vzdialili od vojakov.

Scarlet po celý čas skrývala nôž v svojich malých plachých rukách, teraz si ho vkladala späť pod záhyby sukní. Pokrútila som hlavou – čo s ním vlastne plánovala spraviť? Matka sa načiahla a objala ma jednou rukou. „Jedna prekážka za nami, nespočetne mnoho ďalších pred nami,“ zažartovala.

A hoci to nestálo za veľa, zasmiala som sa.

DVA

Hoci sme cestovali oveľa rýchlejším tempom ako predtým, trvalo nám takmer celý deň, kým sme konečne dorazili na panstvo Northcottovcov.

Pochopila som, že sa k nemu blížíme, keď si Scarlet začala všímať okolitú krajinu a takmer sa pritom usmievala, akoby sa jej spájala so šťastnými spomienkami.

Podnebie a terén sa zmenili znenazdajky, akoby niekto stlačil neviditeľnú spúšť. Obklopovalo nás mnoho zvlnených polí a vysoká tráva pred nami tancovala vo vetre. Minuli sme niekoľko radov veterných mlynov využívajúcich nekonečný zdroj energie, ktorá dula po cestách a opierala sa aj do nášho koča. A potom nasledovali malebné fľačky lesa, kde rástli stromy v malých zhlukoch, akoby sa k sebe chúlili, aby im bolo teplo.

Kočíš napokon zabočil medzi dva rady vysokých stromov lemujuúcich cestu a zamieril k panstvu. Pomedzi konáre na nás dopadali bodky slnka a ešte aj tie najobyčajnejšie predmety sa v nich trblietali. Hladko ošúchané kamene na ceste a brečtan, ktorý sa tiahol po stenách domu až k samotnému vrcholu, mi potvrdili, čo som už tušila: táto rodina tu žila už celú večnosť.

Matka bola väčšinu cesty zahľbená v myšlienkach, ale nakoniec sa jej na pery vkradol náznak úsmevu. Keď sme sa priblížili k domu, nanajvyš nedámsky vystrčila hlavu z bočného okna a s novonájdenným nadšením zamávala.

„Jovana!“ zakričala, a len čo sme zastali, vyskočila z koča.

„Och, Whitley, tak veľmi som sa bála! Ako sa vám cestovalo? Boli cesty zlé? Scarlet! Tak rada ťa vidím!“ Jovana sa tak nadchýnala z pohľadu na svoju neter, že ani len nečakala na odpovede na svoje otázky.

„Máme nečakaného hosta,“ oznámil Etan svojim rodičom tónom, ktorý vyjadroval jeho nepretržitý nesúhlas.

Keďže bol vychovaný ako džentlmen, nastavil mi aj napriek tomu ruku, aby mi pomohol von z koča. Keďže som bola vychovaná ako dáma, prijala som ju.

„Lady Hollis?“ spýtal sa lord Northcott prekvapene.

„Och, lady Hollis! Chúdátko moje!“ Lady Northcottová sa ma ponáhľala objasniť. „Nemôžem uveriť, že si prišla až sem. Nemala si kam inam ísť?“

„Je paňou svojho vlastného panstva,“ prezradil im Etan. „Vlastní veľmi útulnú vilu. Videl som ju na vlastné oči.“

„Ale chýba v nej rodina,“ dodala som ticho. „Nemohla som opustiť svoju rodinu.“

„Tolká odvaha,“ poznamenala lady Northcottová a pohľadila ma po líci. „Samozrejme, že ťa v Pearfielde vždy radi uvidíme. Teraz si potrebuješ odpočinúť. Si tu nanajvyš vítaná – a v bezpečí.“

Etan zagúľal očami, čím jedným gestom ozrejmil, ako sa veci v skutočnosti majú: neboli sme v bezpečí nikde.

Lord Northcott podišiel k nám a vzal Scarlet za ruku. „Pripravili sme ti izbu s výhľadom na les. A, lady Hollis...“

„Len Hollis. Prosím.“

Usmial sa. „Samozrejme. Necháme priniest čistú bielizeň do izby hneď na druhej strane chodby. Aké úžasné prekvapenie.“

Etan zafunel.

Jeho matka doňho štuchla laktóm.

Ja som sa nad tým nepozastavovala.

„Poďte, nech sa zabývate,“ naliehala lady Northcottová. „Určite máte za sebou náročnú cestu.“

Zaviedli nás na poschodie do časti domu so štyrmi miestnosťami, dvomi na každej strane chodby. Matku odprevadili do iného krídla, zrejme aby si oddýchlá, zatiaľ čo ja a Scarlet sme ostali s Etanom, ktorý bol na prvý pohľad znova frustrovaný. Nielenže som mala ostať pod jeho strechou, ale ešte aj v izbe hneď vedľa tej jeho. Kým vošiel, škaredo na mňa zazeral a nato zabuchol dvere s takou silou, že som ju cítila až v kostiach.

Z mojej izby bol výhľad na prednú časť panstva, na široké pláne, ktoré vítali hostí u Northcottovcov. Nedalo sa popierať, že to bol ohromujúci pohľad. Keby som nemala taký silný pocit, že sem nepatrím, tak by mi to tu možno pripomínalo domov.

Nakukla som do Scarletinej izby a zbadala, že ona má výhľad na zadnú časť pozemku. Najviac ma zaujal rad hustých stromov naboku. Na mieste, kde sa zo zadnej časti domu smerom do lesa tiahla vychodená cestička, bola neprehliadnutelná diera.

Nechala som dvere na svojej izbe otvorené, aby som počula Scarlet na opačnej strane chodby. Aj ona mala otvorené dvere a počula som, ako si odkladá veci a posúva nábytok.

Scarlet mala svoje typické zvuky. Ničie kroky a dych mi neboli známejšie. Možno som kedysi vedela v dave ľudí zachytiť odhodlané kroky Delie Grace, ale nebolo to nič v porovnaní s tým, ako som teraz poznala Scarlet. Možno to bolo tým, že sme sa pár týždňov delili o posteľ, ale teraz som sa pri nej cí-

tila ako doma, v bezpečí. Keby som si nemyslela, že potrebuje chvíľu pre seba, spýtala by som sa, či by som nemohla ostať pri nej.

Vo dverách sa zjavila lady Northcottová s kopou oblečenia prevesenou cez ruku. „Dúfam, že ťa neruším,“ povedala a zdvihla šaty. „Nemohla som si nevšimnúť, že si si toho veľa nepriniesla. Vravela som si, že by sme mohli prešíť niektoré z týchto. Obávam sa, že skôr či neskôr budeme musieť navštíviť dvor, a myslela som, že sa budeš cítiť príjemnejšie, ak budeš mať šaty, ktoré... niežeby na tvojom odeve bolo niečo zlé! Len... och.“

Podišla som k nej a položila jej ruku na plece. „To je od vás veľmi pozorné. Ďakujem. Práca s ihlou mi náhodou ide a pomôže mi, keď budem mať niečo, na čo sa môžem sústrediť.“

Vydýchla spôsobom, ktorý vypovedal o živote strávenom v smútku. „Prišli sme za tie roky o toľkých ľudí a ja stále neviem, čo povedať tým, ktorí po nich ostali.“

Pokrútila som hlavou. „Nikdy som nič podobné nezažila... Zlepší sa to?“

Zovrela pery v napätom, smutnom úsmeve. „Kiežby som ti mohla povedať, že áno.“ Napravila si náklad v rukách. „V salóne máme dobré svetlo. Pridáš sa ku mne?“

Prikývla som.

„Dobre. Len zájdem po Scarlet a Etana. Už je to tak dlho, čo sme boli naposledy všetci v jednej miestnosti.“

Otrávene som ju nasledovala na chodbu.

Atmosféra v miestnosti by sa dala krájať. Etan mal oči na stopkách, mračil sa a pokukoval po dverách, akoby čakal na vhodnú príležitosť ujsť. Aj Scarlet očividne odrátavala čas, kým bude môcť utiecť, a matka sa ticho rozprávala s lordom Northcottom. Snovali plány, o ktoré sa ešte neboli pripravení podeliť.

„Odjakživa spolu konšpirujú,“ prehodila lady Northcottová, keď si všimla, kam sa pozerám.

„Konšpirujú? Čo plánujú?“ Prechádzala som pohľadom medzi ňou a nimi. Mala problém nasunúť niť do očka ihly a sledovala som, ako pri sústreďení rozkošne vystrčila kúsok jazyka. „Ukážte,“ ponúkla som sa. „Ja budem šiť a vy môžete špendlíkovať.“

Zdvihla som zrak, keď za ňu podišiel Etan. Mne venoval škaredý pohľad. Keď na mňa takto hľadel, nenarábala som s prstami ani zďaleka tak sebaisto. Pohľad mu padol na prsteň na mojej pravej ruke, ten od matky. Patril Jedreckovi a dedil sa u Eastoffovcov celé generácie.

Nemyslel si, že by som ho mala vlastniť, a keď sme už pri tom, ani ja nie. Ale nosila som ho s láskou. Skutočnosť, že mi matka ten prsteň dala, zachránila jej aj môj život.

„Ďakujem ti, dievča moje. Och, plánujú to, čo vždy. Chcú...“

„Matka...“ Etan váhavo prešiel pohľadom medzi ňou a mnou. „Si si istá, že by si jej to mala vravieť?“

Vzdychla si. „Chlapče môj, ocitla sa priamo uprostred. Nemyslím, že ju môžeme držať v nevedomosti.“

Etan sa nespokojne vystrel a ďalej krúžil po miestnosti ako sup.

„Už od nástupu na trón bolo na Quintenovi niečo... zvláštne, hoci otvorené útoky na Isoltčanov, ktorí sa mu odvážili vzoprieť, prišli až počas posledného desaťročia. Nemal by byť kráľom a naša rodina hľadá vhodný spôsob, ako ho zosadiť.“

Prižmúrila som oči, keď som napla niť. „Ak je kráľ naozaj strašný, nepríde zvyčajne vzbura? Nedopadne to skrátka tak, že sa ľudia nahnevajú a zaútočia na hrad?“

Vzdychla si. „Človek by to čakal. Ale ako Corojčanka určite pochopíš, keď poviem, že v Isolte vládne zákon. Quintenovo správanie napovedá, že ťahal za nitky pri všetkom strašnom, čo sa kedy v Isolte stalo, a nikdy neurobil nič, čo by nám tento názor

vyvracalo. Ale... čo ak sa mýlime? Čo ak je za tým nejaký osamelý samozvaný strážca zákona? Čo ak je to Hadrian, ktorý sa nemá ako brániť, a tak svojich protivníkov ničí prostredníctvom iných? Čo ak je za tým nejaká skupina odpadlíkov, ktorá koná z vlastnej vôle? Pokus o zvrhnutie kráľa bez náležitého dôvodu je protiprávny, ale spraviť to s náležitým dôvodom je v súlade so zákonom. Keby sme ho tak mohli pristihnúť pri čine, mali by sme dôkaz, ktorý potrebujeme. Mali by sme na svojej strane tisícky rokov dekrétov a prikázaní, a len čo by pravda vyšla najavo, podporovali by nás vo veľkom aj ľudia. Bez toho by sme pôsobili ako uzurpátori nedbajúci na zákon... Nič z toho, o čo by sme sa pokúsili, by nevydržalo.“

„Takže v čom je vlastne problém? Nikto ho nikdy na vlastné oči nevidel vydávať rozkaz alebo tasiť meč?“ spýtala som sa.

Etanove kroky za mnou počuteľne spomalili a potom zrýchlili, keď ďalej prechádzal po miestnosti. Nadýchla som sa a cítila sa oveľa pokojnejšie, keď už nebol tak blízko.

Prikývla. „A ak niekto dokáže vymyslieť, ako to zariadiť, sú to oni dvaja. Majú z nás tie najbystrejšie mysle, keď príde na plány.“

„Nuž, aspoň sme v dobrých rukách. Som rada, že niečo také nie je na mne. Nemám na také veci talent.“

Usmiala sa. „Máš talent na iné veci, Hollis. Videla som ich na vlastné oči. A na tom záleží. Ak chceme niečo zmeniť, musíme použiť všetko, čo máme k dispozícii.“

„Presne tak.“ Pozrela som cez miestnosť na Etana. Silas prisahal, že aj Etan je talentovaný. Vedela som, že bol vojak, a vyzeral, že si vie zachovať chladnú hlavu. Chýbalo mu mnoho iných úctyhodných vlastností – zo všetkého najviac láskavosť –, ale nedalo sa poprieť, že bol inteligentný. Nebolo to však dosť na to, aby som ho obdivovala.

Etan dopil zvyšok svojho nápoja a odložil pohár s hlasným zadunením, načo som naňho chtiac-nechtiac upriamila pozornosť.

Prechádzal po mne očami. V jeho výraze bolo niečo, pri čom ma zmrazilo do špiku kosti. Etan Northcott dal jediným pohľadom šokujúco jasne najavo, že ma nenávidí – a zúfalo túži, aby som zmizla.

On však nebol hlavou tejto rodiny a zdalo sa, že pokiaľ šlo o jeho rodičov, bola som viac než vítaná. Lord Northcott akoby mi čítal myšlienky a chcel mi ukázať, ako veľmi k nim patrím, vstal a podišiel ku mne.

„Vraví ti moja manželka, do akej ťažkej situácie si sa dostala? O všetkých plánoch, do ktorých si teraz zapletená?“ spýtal sa. Spolu s ním sa pohol aj jeho syn, ktorý už znova pochodoval po miestnosti.

Usmiala som sa naňho. „Niečo som už tušila. Ale neuvedomila som si, koľko práce ste v snahe všetko napraviť dosiaľ odvedli. Z tohto hľadiska sa mám stále čo učiť.“

Sadol si oproti mne, matka vstala a svoje dlane položila na operadlo jeho veľkého kresla. „Neviem si predstaviť lepšiu príležitosť, aby som ti povedal, čo vieme, čo sa domnievame a na čom pracujeme.“

„Si si istý, že je to rozumné?“ zašepkal Etan, hoci mu nešlo o to, aby som ho nepočula. Už dvakrát verejne vyhlásil, že sa mi nedá veriť.

Lord Northcott sa usmial na svojho syna. Nekritizoval ho, ani len ho neuviedol na správnu mieru, všetko jednoducho vyjadril pohľadom. „Áno, myslím, že by sme moju čerstvú neter mali zahrnúť do našich plánov, akokoľvek chatrných.“

Etanove oči sa znova upriamili na mňa a ja som v nich videla podozrievavosť.

„Lady Northcottová mi už niečo objasnila,“ začala som. „Takže potrebujeme dôkaz, že za činmi Najtemnejších rytierov stojí kráľ Quinten, kým ho budeme môcť zvrhnúť?“

„V podstate. Takže sa momentálne sústredíme na jeho hľadanie.“ Lord Northcott si vzdychol. „Niežeby sme to už predtým neskúšali, samozrejme,“ dodal, predovšetkým smerom ku mne. „Pokúšali sme sa podplatiť strážu. Máme priateľov, ktorí žijú na dvore a majú oči vždy otvorené. Máme... no, máme na svojej strane viac ľudí, ako by si človek myslel. Ale zatiaľ sa nám veľmi nepošťastilo.“ Každému z nás sa postupne pozrel do očí. „A vzhľadom na to, aké násilné a časté tie útoky sú, mám pocit, že nech teraz urobíme čokoľvek, bude to možno naša posledná príležitosť odhaliť Quintenove činy. Musíme sa do toho zapojiť všetci. Čo už vieme? Kto nám môže pomôcť? Čo mi pripomína... Etan?“ Obrátil tvár k synovi. „Nezačul si niečo cestou do Coroy a späť? Predpokladal som, že ostatní vojaci nebudú pred tebou takí ostrážiti.“

Etan pomaly prikývol, zdráhal sa prehovoriť. „Začul. Zdá sa, že kráľovná prišla o dieťa a pokúša sa o ďalšie.“

Pozrela som sa naňho, nahnevaná, že tak zúfalo túžim po správach, ktoré mi mohol poskytnúť len on.

„Ako sa má Valentina?“

Zažmúril na mňa oči a pokrčil plecami. „Zvyčajne sa nepýtam, ako sa darí mojím nepriateľom.“

Bola som si istá, že si to slovo spája aj so mnou.

„Je to len mladá žena,“ namietala som. „Za nič nemôže.“

„Je to *manželka* môjho nepriateľa. Usiluje sa o pokračovanie najničomnejšej kráľovskej rodiny v dejinách rodu. Rozhodne to nie je naša priateľka.“

„Je to *moja* priateľka,“ zašepkala som.

Neobťažoval sa s odpoveďou a pokračoval so svojimi správami.

„Quinten sa usiluje rozšíriť, že čaká dieťa, ale ženy na dvore vravia, že Valentina nemá žiadne zvláštne chute a stále je aktívna, takže neverím, že je na tom niečo pravdy.“

Prehltla som, predstavujúc si kráľovnú osamote na hrade, zrejme vďačnú, že dostala ďalšiu šancu, a zároveň zdesenú z toho, čo ju čaká, ak zlyhá. Ten tlak tomu rozhodne nepomáhal.

„Princ Hadrian bol nedávno chorý. Teda viac než zvyčajne. Niekoľko dní nebol na dvore, a keď sa znova zjavil, takmer nebol schopný chodiť. Neviem, čo si kráľ Quinten myslí, že docieli, keď tam Hadriana predvádza takého vysileného.“

„Chudák chlapec,“ vzdychla lady Northcottová. „Netuším, ako sa mu podarilo prežiť až doteraz. Bude zázrak, ak sa dožije svojej svadby.“

„Kedy to má byť?“ spýtala sa matka.

„Nevesta by mala doraziť začiatkom budúceho roka,“ odvetila lady Northcottová.

„Stále ma prekvapuje, že mu našli nevestu v cudzine,“ podoťkol lord Northcott.

„Je to nezvyčajné, že si princ Hadrian vezme princeznú z inej krajiny?“ spýtala som sa.

„Áno,“ odvetili ostatní takmer naraz.

Zdvihla som obočie. „Heh. Ešte než som odišla, bolo moje meno neoficiálne uvedené na zmluve. Moja prvorodená dcéra – za predpokladu, že bude mať staršieho brata, ktorý zdedí trón – sa mala vydať za Hadrianovho najstaršieho syna. Jameson povedal, že to bolo od kráľa Quintena netypické – zariadiť, aby sa člen isoltskej kráľovskej rodiny oženil s niekým z cudzej krajiny. Asi mal pravdu.“

Lord Northcott na mňa hľadel. „Je to skutočne tak?“

Šibla som očami po miestnosti a videla, ako sa všetci predkláňajú a prekvapene ma sledujú.

„Áno. Tú zmluvu podpísali len Jameson a Quinten, ale Hadrian, Valentina a ja sme boli v miestnosti. Asi z toho teraz nič nebude, keďže som na nej nebola náležite uvedená. Alebo sa to bremeno možno presunie na Deliu Grace. Čo je? Čo sa deje?“

„Kvôli čomu to asi spravil?“ zamyslel sa nahlas lord Northcott.
„Kvôli legitimize,“ odpovedal okamžite Etan. „Chceli mať v línii kráľovskú krv, aby nikto nemohol u ich potomkov spochybniť nárok na trón. Na výmenu ponúkal Corojčanom spojenectvo s Isolte, najväčším kráľovstvom na kontinente.“ Etan pokrútil hlavou. „Je to geniálne.“

Nasledovalo dlhé ticho, keď všetci premýšľali. Kráľ Quinten snoval plány, ako ochrániť seba a svoju líniu, a my sme tu stále sedeli a netušili, ako zaútočiť.

„Môžeme s tým niečo urobiť?“ spýtala som sa ticho.

Lord Northcott so zvrášteným obočím zabubnoval prstami. „Nemyslím, ale je to dobrá informácia. Ďakujeme, Hollis. Nezapadá ti ešte niečo, možno niečo konkrétne z ich návštevy, čo by mohlo byť dôležité?“

Prehltla som. „Mrzí ma, že vás sklamem, ale bola som dôrazne vyzvaná, aby som si držala od Quintena počas jeho návštevy odstup, takže sme sa rozprávali len krátko.“

Hlavou mi preletel ten jeden rýchly rozhovor a zrazu mi to bolo tak bolestivo jasné, akoby ma niekto udrel do hrude.

„Och.“ Cítila som, ako mi stuhla krv v žilách. Znelo to ako priveľká náhoda, aby to tak bolo.

„Čo je?“ spýtal sa Etan. „Má nejaké iné plány?“

Pokrútila som hlavou, oči mi aj proti mojej vôli zaliali slzy. „Varoval ma.“

„Kto? Quinten?“ spýtala sa matka.

Prikývla som. Keď som sa v duchu vrátila do Veľkej siene na hrade Keresken, cítila som, že už plačem. Držala som korunu, ktorú vyrobil Silas. Stál priamo vedľa mňa, keď sa to stalo. „Všimol si, že som sa zblížila s vašou rodinou... a... nepamätám si na presné slová, ale povedal mi, že si mám dávať pozor, aby som sa nepopálila.“

Matka si zakryla rukou ústa. Tvárila sa zdesene.